

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΙΩΑΝΝΗΣ Β΄.

Ο ΝΥΝ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΤΗΣ ΑΙΘΙΟΠΙΑΣ

Παραλαβόντες ἐκ τῶν προχθὲς ἐκδοθέντων εἰς δευτέραν ἐκδοσιν «Αἰθιοπικῶν» τοῦ ἱεροῦ καὶ ὑφηγητοῦ κ. Ν. Π. Παρίση, δημοσιεύομεν τὴν πιστὴν εἰκόνα τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ἀθιοπίας Ἰωάννου, ξυλογραφηθεῖσαν ἐκ φωτογραφίας, ἣν ὁ ἴδιος, καὶ μόνος ὁ ἡμέτερος πρόξενος κ. Δ. Μητσάκης εἶχε λάβει πρὸ τριῶν ἐτῶν ἐν Ἀθῆναις. Πιστεύομεν δέ, ὅτι ἱκανοποιούμεν τὴν εὐλογον περιέργειαν καὶ τὸ μέγα ἐνδιαφέρον τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν, μετὰ τῆς τελευταίας μάλιστα ἀθιοπιοτικ-

λικῆς γεγονότι, ἀναγράφοντες καὶ σημειώσεις τινὰς βιογραφικὰς περὶ τοῦ φιλελληνικωτάτου Νεγκούσ-Ἀ-Νεγκέστ τῆς Ἀθιοπίας Ἰωάννου, συνταχθεῖσας ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Παρίση.

Ὁ γενναῖος καὶ ὑπερήφανος βασιλεὺς Ἰωάννης, ἐξ ἐπιφανῶν ἔλκων τὸ γένος, ἐγεννήθη τὸ 1836 ἐν Ἀδίαδι, πόλει τῆς ἐπαρχίας Μακαλέ-Ἐντέρτα, τοῦ Τιγρέ. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐκαλεῖτο Μίρτσα (Σιούμ-Τεμπιέν, τοπάρχης ἐν Τεμπιέν), καὶ ἦν υἱὸς τοῦ Ρᾶς-Μιχαήλ τῆς ἐπαρχίας Ἐντέρτα ἢ δε

μήτηρ αὐτοῦ Ὁϊζερῶ-Σελασιέ (Δέσποινα) ἦν θυγάτηρ τοῦ Ρᾶς-Βόλετ-Σελασιέ ἐκ τῆς ἐπαρχίας Ἀγάμαι, ἀποικίας ἐλληνικῆς. Ὁ Ἰωάννης, ὅστις ἐκαλεῖτο δι' οἰκογενειακοῦ ὀνόματος Κᾶσσα, ἀποθανόντος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἔλαβε κληρονομικῶς διαίωματι καὶ τὴν ἐπίσημον θέσιν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, καὶ ἐξηκολούθησεν ἀντιπράττων κατὰ τοῦ πρώην βασιλέως Θεοδώρου, ὃν οἱ Ἀθησῖνοι ἀπεκάλουν τρελλόν, διότι ἦτο βίαιος καὶ τυραννικός.

Μετὰ τὴν αὐτοχειρίαν τοῦ Θεοδώρου ἕνεκα τῆς ἀγγλικῆς κατ' αὐτοῦ ἐστρατείας τῇ 1869, περὶ ἧς ἐκτενῶς καὶ δι' ὥραιον ἐπισοδίων πραγματεύεται ὁ κ. Παρίσης, ὁ Κᾶσσα, νικήσας πάντας τοὺς ἔχοντας ἀξιώσεις ἐπὶ τοῦ θρόνου καὶ τοῦ στέμματος τῆς Αἰθιοπίας, καὶ καταστήσας δύο ὑποτελεῖς βασιλεῖς, τὸν τῆς Σόας Μενελίκ καὶ τὸν τοῦ Γκοζᾶμ Τακλαϊμανόντ, ἐχρίσθη ὑπὸ τοῦ Ἀμπούνα (ἀρχιερεὺς) Ἀθανασίου, ἐν τῇ ἀρχαίᾳ πρωτεύουσῃ Ἀζούμ, «Βασιλεὺς τῶν βασιλέων τῆς Ἀθησινίας», καὶ μετωνομάσθη Ἰωάννης Β'. ἀπὸ τοῦ 1870.

Ὁ αὐτοκράτωρ Ἰωάννης εἶνε ὑψηλοῦ μᾶλλον ἀναστήματος, μάτρις τὸ πάχος, μελαψός, ἔχει κανονικὴν κεφαλὴν καὶ χαρακτῆρας τοῦ προσώπου γλυκεῖς· πλέκει τὴν κόμην αὐτοῦ εἰς μικροὺς πλοκάμους, ὅπως οἱ ἀριστεῖς τῶν Ἀθησινῶν· φέρει ἀδανυμπνοικίλτον ἐπὶ τῆς κόμης καρφίδα, προσέτι καὶ τὸν Ἑλληνικὸν Μεγαλόσταυρον, ὡς φαίνεται ἐν τῇ εἰκόνι. Τὴν καρφίδα αὐτοῦ ἐδωρήσατο εἰς τὸν ἱατρὸν κ. Παρίσην πρὸ δύο ἐτῶν, ὅτε εἶχεν ἀποσταλῆ ὅπως θέραπεύσῃ αὐτὸν πάσχοντα ἰσχυρά.

Φημίζεται ὁ Ἰωάννης διὰ τὴν σύνεσιν αὐτοῦ καὶ τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν στρατηγικὴν ἱκανότητα, ἣν καὶ ἐσχάτως ἐπέδειξε παρὰ τὴν Μασσάβαν, ἀνκένων μάτην νὰ ἐπιτεθῶσι κατ' αὐτοῦ οἱ ἰταλικοὶ στρατοί. Εἶνε ἐκ τῶν ἀρίστων ἱππέων σκοπευτῶν. Ὡς βασιλεὺς εἶνε δικαιοτάτος καὶ ἀγαθοτάτος, ἐγκρατέστατος δὲ καὶ σώφρων, ἂν καὶ διατελῇ ἐν χηρείᾳ ἀπὸ τοῦ 1868. Εἶνε ὁ λογιώτερος τοῦ ἔθνους του, φιλέλλην, ὁμιλῶν περὶ Ἑλλάδος καὶ περὶ τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλέως ἡμῶν Γεωργίου μετὰ μεγάλου σεβασμοῦ. Ἐχει ἓνα καὶ μόνον υἱόν, τὸν Ρᾶς-Ἀρέα-Σελασιέ, ὃν ὑπεραγαπᾷ, καὶ ὅστις ὁμοιάζει καταπληκτικῶς τῷ πατρί. Ἐκ δὲ τῶν στρατηγῶν αὐτοῦ (Ρᾶς=κεφαλή) ἀγαπᾷ ὑπερβαλλόντως τὸν ἀρχιστράτηγον τοῦ Τιγρέ Ρᾶς-Ἀλούαν, ὅστις εἶνε εὐφύεστατος ἐπίσης καὶ περιποιητικώτατος. ( )

(1) Διὰ πλεόντας πληροφορίας παρκεπέμπομεν εἰς τὸ πολὺ τιμὸν καὶ πρωτότυπον σύγγραμμα τοῦ κ. Παρίση, ὅτερ γεγραμμένον ἐν γλώσσῃ ρεσῦτη καὶ τερπνῇ. καὶ κοσμημένον ὑπὸ πολλῶν εἰκόνων, ἀρίστα ἡ ἐκτετυπωμένον ἐκ τοῦ τυπογραφείου κ. Σ. Κουσουλίνου (πρὸ τὸν ναὸν τῶν Ἀγίων Θεοδώρων,) θερμῶς συνιστῶμεν καὶ θαρρύνοντες· διότι ἀξίζει τῷ ὄντι τὰς 4 δρ. ἀντὶ τῶν ὁποίων δύναται καὶ εἰ μὴ εἰδιῶς ἐπιστήμονες καὶ οἱ φίλοι τῶν περιηγήσεων, καὶ ταξιδίων νὰ ἀναγνώσωσιν ἡδέως τὰ ὀκτώδη μετὰ τὸν ἡμέτερον Ἡλιδωφραν Αἰθιοπικὰ τοῦ ἱατροῦ κ. Παρίση.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΗΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΙΑΣ

Ἑρωτικὸς χαριεντισμὸς μετὰ ὀκταμήρου φυλακίσσεως — Τὴν κουστίζουσαν τὰ γυμνάσια.

II

Δὲν ἠδυνήθην ποτὲ νὰ ἐννοήσω, πῶς ὁ ποιητὴς κατῳρῶσε νὰ παραστήσῃ, ὅτι ὁ στρατιωτικὸς βίος εἶναι ὁ βίος τῶν θεληγῆτρων, καὶ συνώψισεν αὐτὸν ἐντὸς ἐνὸς τετραστίχου :

Ζωὴ καὶ νειάτα νὰ χαρῇ ὁ στρατιώτης ξέρει.

Τὴν καραμπίνα στὰ βουνά,
Στῆς χώρας μάτια γαλανὰ
Καὶ δάφναις στὸ λημέρι.

Δὲν γνωρίζω πῶς θεωροῦσιν οἱ συνυπηρετήσαντες μετ' ἐμοῦ κατὰ τὴν φρενητιώδη ἐκείνην ἐποχὴν, τὴν στρατιωτικὴν ζωὴν ἐγὼ ἀτυχῶς ἐξ ὅλων τούτων οὐδὲν ἠδυνήθην νὰ εὕρω κατὰ τὴν ἐννεαμήνον ὑπηρεσίαν μου, ἐκτὸς ἐννοεῖται, τῆς καραμπίνης καὶ τοῦ σάκκου, ὃν ἐκουβαλοῦσαμεν εἰς τὰ βουνά, καὶ ἡ ταλαιπώρος ράχιν μου γνωρίζει ἀκόμη τί ζωὴ καὶ τί νειάτα εἶνε αὐτὰ τὰ ἐξυμνηθέντα παρὰ τοῦ ποιητοῦ. Ἀλλὰ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα μηδέποτε ἐχάρημεν, ἦσαν τὰ γαλανὰ μάτια, καὶ ἡ δάφναις εἰς τὸ λημέρι. Ἀλλοίμονον! Εἰς τὴν πατρίδα μας εἶνε τόσον σπάνια τὰ γαλανὰ μάτια, τὰ ὁποῖα, φαίνεται, ὅτι εἰδικῶς ἐγένοντο διὰ τοὺς στρατιώτας, ὥστε καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐν ζεύγος μόνον κατῳρῶσα πολὺ περιέργως νὰ προσελκύσω, ἡ δὲ χαρὰ μοι ἐστοίχισεν ἀκριβὰ. Ἦσαν τὰ μάτια τῆς θαλαμηπόλου τοῦ ταγματάρχου μου, ἀμαρτία ἐξωμολογημένη· τὰ μάτια ταῦτα δὲν ἦσαν καὶ πολὺ ὠραῖα, ἀλλ' ὅταν τις εὕρισκεται κεκλεισμένους ἐν στρατοπέδῳ, θεωρῶν ἀπὸ πρῶτας μέχρι ἐσπέρας τὰ ἀκνηθοχειρικὰ ὑπογένεια τῶν στρατιωτῶν, διότι τὸ σύνταγμα μας ἔχει καὶ τοῦτο τὸ ἰδιαιτέρον γνώρισμα, οἱ στρατιῶται νὰ φέρωσι πάντες ὑπογένεια. Ἦτο καὶ τοῦτο μία ἀπὸ τὰς μονομανίας τοῦ ὑπογενειοφόρου συνταγματάρχου μας, ὅστις ἤθελε νὰ ὁμοιωθῶσιν αὐτῷ οἱ στρατιῶται τουλάχιστον κατὰ τὸ ὑπογένειον. Ἀλλὰ τὰ ὑπογένεια μὲ παρέσυρον, καὶ περ' ὀλίγον νὰ λησμονήσω τὰ μάτια τῆς θαλαμηπόλου, τὰ ὁποῖα τότε μὲ εἴλκυον, ὅπως τὰς μυῖας τὸ μέλι, καὶ τὰς γαλάς οἱ ἰχθεῖς.

Εἰς τὸν ταγματάρχην μου μετέβαινον ἀνὰ πᾶσαν μετημβρίαν καὶ τῷ ἀνεκοίνουν τὴν διαταγὴν τοῦ προυπαρχείου, κατ' ἀκολούθιον, ἐβλεπον τὴν θαλαμηπόλον του. Ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν ὁ ταγματάρχης εἶχε στρέψει τὴν ράχιν πρὸς με, ἡ δὲ Οὐρανία—ἦτο τὸ ὄνομα τῆς παιδίσκης—κατεγίνετο νὰ ἄρῃ κύπελλά τινα τοῦ καφέ, ἐθεώρησα κατάλληλον τὴν περίστασιν νὰ θωπεύσω τὴν πρεϊὰν τῆς μειδιώσης Οὐρανίας, ἥτις, ἀνθισταμένη καὶ ἀκχιζομένη ἔρριψε τὰ κύπελλα κατὰ γῆς, καθ' ἣν στιγμὴν ἐγὼ ἐθώπευα χαριέντως τὴν παρειὰν, καὶ ὁ κ. ταγματάρχης ἔκαμεν ἀγχιότροπον μεταβολὴν ἐπὶ τῷ κρότῳ. Ἐμεινα ἀνυδρὸς, ἡ δὲ χεὶρ μου προσεκολλήθη ἐπὶ τῆς